

Tandori Dezső

HÁNY CUKORRAL A KÁVÉT

Hány cukorral a kávé, a napot
hány kávéval, az ezt-meg-azt hány nappal?
Meddig tartanod? Meddig jó alappal?
Kitartanod, eltartanod, tanod
vagy gyakorlatod. Elkezd ködösülni,
és most már úgy hiszed, a légi Semmi,
amiből neve, címe és alakja
lesz annak, amit rámásolsz a napra
– hány cukorral? esernyővel? kalappal?
vállrandítással, békésen, haraggal?
falhoz csapva, rádólva konyhacsapra
(jó régire, vasmedencésre), vagy csak
töprengve, meddig még, s így kiötölni,
meddig hatolj e héten; sokszor, bár szólsz,
nagyobb a némaságod, hogy Emmá? Nyóc!

Annyi mindened ide oszthatod!
Igen, ez az egyszemélyes ügyosztály,
ahol nem az van, hogy jól felfokozzál
mindeneket, vagy vigyázz, csupa csapda...!

És az se, hogy a falhoz odacsapva,
satöbbi. Ez a végtelen maga!
A fekvő nyócas ügye. Mint kutyádat,
húzod-vonod, húz-von ő, jámbor állat,
vadállat, de ha meghalna, tele-
sírnád érte szobádat,
s még vele se vagy jól... vagy csak vele?

(*Mozgó Világ*, 2002/5.)